

Καί ἦταν τὸ κατ-τάκι μου κ' ἐπιάσε τὸ ποντίκι
κ' ἔσεισε τὸ νουράδι του κ' ἔσβησε τὸ λυχνάρι
ἐδ.

Κατσάκι μου, κατσάκι μου / μὴ φῆς τὸ δερματάκι μου,
νὰ σοῦ μαερέψω ρύζι / νὰ τὸ τρώς νὰ σοῦ μυρίζῃ
(ποντικὸς πρὸς τὴν γαλῆν) Θῆρ. Συνών. γαττάγι, γατ-
λί, γαττέρι, γαττί 1, γαττίνι 1, γαττίτσα, γατ-
πικο, γαττοπουλάκι, γαττόπουλο, γαττουδάκι,
γαττούδι, γαττουδόπουλο, γαττουλάκι, γαττού-
λα 1, γαττούλι, γαττουλίτσα, γαττουλοπουλάκι,
γαττουλόπουλο. 2) Τὸ φυτὸν λάγουρος ὁ ῥοειδῆς (lagu-
rus onatus), τῆς τάξεως τῶν ἀγρωστωδῶν (graminaceae)
ῥοθων. Σίφν. Συνών. ἀλεπουρά 3γ, γαττούλα 5γ, γατ-
χορτο, λαγάκι, λαγοουρά. 3) Εἶδος θαλασσίου κογ-
χυλίου Σκυρ. Πβ. γάττα 3β.

γαττάρα ἡ, ἐνιαχ. καττάρα Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὗς. γάττα, παρ' ὁ καὶ κάττα, καὶ τῆς μεγεθυντ.
καταλ. -άρα, δι' ἣν ἰδ. -αρος.

Ἡ σωματώδης, ἡ ὑπὲρ τὸ κοινὸν μέτρον ἔχουσα σωματι-
κὰς διαστάσεις γαλῆ ἐνθ' ἄν. : Γάττα τῇ λῆς αὐτῇ τῇ γατ-
τάρα; ἐνιαχ. Μπορεῖ νὰ πιράδ' κοντζάμ γαττάρα π' αὐτεῖν'
τ' ἀρνπούλα; Εὔβ. (Ἄκρ. κ.ά.) "Ἐχει μία γαττάρα καὶ δὲ
μελεῦει ποδικὸς Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) "Ακοῦτε μιὰ γατ-
τάρα! ὅσον ἔναν ἀρνὶ εἶναι! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Συνών.
γαττουλάρα, γαττούρα.

γάτταρος ὁ, πολλαχ. γάτταρους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.
κάτταρος Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. κάτταρους Λέσβ.
κάτ-θαρος Κῶς Νίσυρ. Σίφν. κάτταους Σαμοθρ. κάτσαρος
Ἀθῆν. (παλαιότ.) κάτ-ταρης Κάσ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γάττος καὶ τῆς μεγεθυντ. καταλ. -αρος.

Ὁ εὐμεγέθης, σωματώδης γάττος, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν. : Μωρέ,
τί γάτταρος εἶν' αὐτός! πολλαχ. "Ἐχουμ' ἓνα γάτταρον,
σὰν ἀρνὶ! Εὔβ. (Ἄκρ. κ.ά.) Μωρέ, τίνας εἶν' εὐτὸς ὁ
κάτταρος; πρώτη μου βολὰ πού θωρῶ 'τὰ μεγάλο γάττη
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) "Ἐτσεῖ πού διέβηγε, ἦρ' ἓνα κάτταρον
τσί κά'ταν πᾶ' σὶ μιὰ καρέκλα (ἐκ παραμυθ.) Λέσβ. Βλέ-
πει καὶ παρουσιάζεται μπροστά της ἓνας μαῦρος κάτσαρος
(ὁμοίως) Ἀθῆν. (παλαιότ.) || Παροιμ. Ὁ γάτταρος τρώει
μικρὰ ποντικᾶκια (ἐπὶ γερόντων ἀσελγῶν ἀρεσκομένων εἰς
τὴν μετὰ νεαρῶν κορασίδων ἐρωτικὴν ὁμιλίαν) Κωνπλ.
Συνών. γάττακας, γαττούδαρος, γαττούλαρος, γάτ-
τουλος 1, γάττουρας 1.

γαττάχναρο τό, Πελοπ. (Γαργαλ.) γαττάχναρο Πε-
λοπ. (Γαργαλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γάττα ἢ γάττος καὶ ἀχνάρι, παρ' ὁ καὶ
ἀγνάρι.

Τὸ ἶχνος τῶν ποδῶν τῆς γαλῆς : Εἶδα κάτι ἀγνάρι 'ς
τὸ σύρμα καὶ δὲν ξέρω, γαττάχναρα εἶναι γιὰ κουναβάχναρα
(σύρμα=στενὴ δίοδος ἐντὸς δάσους). Συνών. γαττοπα-
τησιὰ 1, γαττουλάχναρο.

γαττέλι τό, ἀμάρτ. καττέλ' Λέσβ. Τένεδ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γάττα, παρ' ὁ καὶ κάττα, καὶ τῆς ὑποκορ.
καταλ. -έλι.

Γαττάκι 1, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν. : Τοῦ καττέλ' φόφ'σι Λέσβ.
Ἡὺρι κατ' μουρὰ τσί θέλαν νὰ σκοινώσιν ἓνα καττέλ' (ἐκ
παραμυθ.) αὐτόθ.

γαττέρι τό, ἀμάρτ. γαττέρ' Προπ. (Ἀρτάκ.) καττέρ'
Προπ. (Ἀρτάκ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γάττα, παρ' ὁ καὶ κάττα, καὶ τῆς ὑποκορ.
καταλ. -έρι.

Γαττέλι, ὁ ἰδ.

γαττήσιμος ἐπίθ. ἀμάρτ. κατ-τήσιμος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γάττα, παρ' ὁ καὶ κάτ-τα, καὶ τῆς παραγ-
γωγ. καταλ. -ήσιμος.

Ὁ ἀρμόζων ἢ ἀνήκων εἰς τὴν γαλῆν : "Ἐχει στρεπνὴν κατ-τή-
σιμον (στρεπνὴν=γενετήσιος ὄργασμός).

γαττήσιος ἐπίθ. κοιν. γαττήσες Σκυρ. καττήσιος Κρήτ.
(Κίς. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γάττα, παρ' ὁ καὶ κάττα, καὶ τῆς παραγωγ.
καταλ. -ήσιος.

Ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν γαλῆν κοιν. : Δέρμα γαττή-
σιο -μάτια γαττήσια κοιν. "Ἐβαλε πετσί πού 'λειωσε μὲ
τὸ πρῶτο, σὰ νά 'τανε γαττήσο Σκυρ. "Ἐχει καττήσια μάθια
αὐτῇ Κρήτ. (Κίς.) Συνών. γαττήσιμος, γάττικος,
γάττινος 1.

γαττί τό, κοιν. γατσί Ἀλόνν. Εὔβ. (Ἄκρ. Ὑαχν. κ.ά.)
Ἡπ. (Ἰωάνν. κ.ά.) Μακεδ. (Σιάτ. κ.ά.) Παξ. Πελοπ. (Ἡλ.)
Στερελλ. (Αἰτωλ.) καττί Ἡράκλ. Θράκ. (Σηλυβρ. κ.ά.)
Ἰμβρ. Ἰων. (Βουρλ.) Κρήτ. (Σέλιν. κ.ά.) Κυδων. Χίος
(Βροντ. Νένητ. κ.ά.) κατ-τίν Κύπρ. κατ-τί Εὔβ. (Κο-
νίστρ. Κουρ. κ.ά.) κατ-τί Μεγίστ. Ρόδ. κατ-θί Ἀστυπ.
Κῶς Νίσυρ. Σύμ. Τῆλ. κατσί Ἀθῆν. (παλαιότ.) Θῆρ.
Κύθηρ. Κύθν. Μέγαρ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Δαμαρ. Φιλότ.)
Πάρ. (Λεῦκ.) Πελοπ. (Γέρμ. Κίτ. Μάν. Σαηδόν.) Σίφν.
Χίος (Βροντ. Πυργ. κ.ά.) κασί Ἀνδρ. Μύκ. Τῆν. (Κτικ.
Τριαντ.) κακί Λέσβ. γαττί Θάσ.

Τὸ Βυζαντ. γαττίν. Βλ. Χρον. Μορ. στ. 2932 (κῶδ. Ρ,
ἐκδ. Schmitt) : «ἐφάγασιν καὶ ποντικὸς ὁμοίως καὶ γαττίαν».
Εἰς παραλλαγήν τοῦ αὐτοῦ στίχου (κῶδ. Η, ἐκδ. Schmitt)
φέρεται ὁ τύπ. κατσία, ὅθεν πιστοῦται ἡ ὑπαρξίς τοῦ πα-
λαιότερου τύπ. καττίν (πβ. γάττα). Ὁ τύπ. κατσί(ν)
καὶ ἐν τῷ στιχοιργήματι Περι γέρ., στ. 107 (ἐκδ. Wagner,
σ. 109) καὶ παρὰ Σομ. Ὁ τύπ. κακί διὰ ψευδῆ ἀποκατά-
στασιν, δι' ἣν βλ. Γ. Χατζιδ., Γεν. Γλωσσ., 169.

1) Τὸ νεογνὸν τῆς γαλῆς ἢ ἡ μικρὰ τὴν ἡλικίαν γαλῆ κοιν. :
Γέννησε ἡ γάττα μας κ' ἔκαμε πέντε γαττία κοιν. Παίξει ἡ
γάττα μὲ τὰ γαττία της καὶ κάνει τὸ σπῖτι ἄνω-κάτω σύνθηθ.
Γιόμ'σι τοῦ σπῖτ' γατσία Εὔβ. (Ἄκρ. κ.ά.) Εἴχαμαν γιὰ ν-
ῖ'τούρια πέδε γατσία γέν'ν'σι ἡ γάττα μας Ἡπ. (Ἰωάνν.
κ.ά.) Τὸ κατσί πεινᾷ, γι' αὐτὸ φωνάτζει Σίφν. Ἡ γάττα μας
ἔκαμε δύο κατσία Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) "Ασκημα πού νια-
ουρίζ-ζει τὸ κατ-θί! Κῶς Ἡ κάτ-θα ἔκρυψε τὰ κατ-θιά της
κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτ-θι Σύμ. Ψόφ'σι τοῦ κακί Λέσβ. "Ἐλα,
κασούλα μ', κὶ ἄσ' ἦδ'χον τοῦ κασί Τῆν. (Κτικ. Τριαντ.)
Μαρέ, τάϊσις τοῦ γατί; Θάσ. || Φρ. Ἐφτάφυχο γαττί (ἐπὶ
ἀνθρώπου οὔτινος ὁ ὀργανισμὸς παρουσιάζει ἐκπληκτικὴν
ἀντίστασιν εἰς τὰς ἀσθενείας) σύνθηθ. Πβ. γάττα 1. "Ἐγινα
κατσί (ἐβράχην, ἔγινα σὰν βρεγμένο γαττί) Πελοπ. (Κίτ.
Μάν.) Σίφν. Χίος (Βροντ. κ.ά.) Συνών. φρ. ἔγινα μουςκί-
δι-παπί || Παροιμ. φρ. "Οδες βγάλη τὸ κατσί κέρατα (ἐπὶ
τοῦ ἀδυνάτου γενέσθαι) Κύθηρ. || Παροιμ. Ἡ γάττα ἀπὸ τῇ
βία της γεννᾷ τὰ γαττία της στραβά (ἐπὶ τῶν κακῶν ἢ ἐπι-
βλαβῶν ἀποτελεσμάτων τῶν μετὰ σπουδῆς ἐκτελουμένων
πράξεων) Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) Πβ. βία 4. Θέλ' ἡ κυρά
μας καὶ παίζουσι τὰ γαττία μας (ἐπὶ παρεκτροπῶν γινο-
μένων τῇ ἀνοχῇ τοῦ προϊσταμένου) Σῦρ. κ.ά. || Γνωμ. Τὸ
παιδί τσαὶ τὸ γαττί, ὅπως τὸ μάθης, κάνει (ἐπὶ τῆς ἀξίας

